

Почуття (збірка віршів)

Марія Ромашка

1. Книги — мій світ

Мій світ — це книги,
Книги — мої діти,
Вони — моя любов,
Вони — мої квіти.

Я без них не проживу.
Я не можу не читати!
Вони — моя мова.
Вони — моя мати.

Книги — мої друзі.
Мої вчителі.
Що для них можуть зробити
Лиш звичайні читачі?

Бережіть книги!
Любіть книги!
Навіть проти волі
Не паліть їх, прошу!
Досить нищити їх, годі!

Книги — моя радість,
Яблуневий цвіт.
Я не можу без книг,
Книги — мій світ.
27.09.24.

2. Маленькі ланцюжки.

Те, що ти любиш-
Для тебе найдорожче.
Те, що ти хочеш —

Для тебе усе.

Забрати найдорожче-
Позбавити любові.
Украсти те, що хочеш-
Посіяти злість.

Позбавити любові —
Посіяти порожнечу.
Натомість в порожнечі
Виросте злість.

Позбавиш злості-
Залишити порожнечу
Даси те, що любиш —
Візьмеш любов.
30.09.24.

3.Літо, що не мало меж.

Йшло літо, гарно, неповторно.
І ми з тобою в ньому йшли.
Любов співала нам моторно.
Чому ж кохання не знайшли?

Проводжав мене до хати —
Повертався ти один
Згадую слова мати-
Всім кохання — мед, мені— полин.

Я тоді не змогла зімкнути очі
Що ж зі мною сталося?
Навіть подрузі вірній — ночі
Не зможу я зізнатися.

Те літо, що не мало меж
Згадувати боляче.
Дарма, що ми вже розійшлися
Перше кохання не вернеш.

Мабуть, я вже не забуду
Доторки твоєї руки.
Напевно, згадувати буду
Які ми були "від руки"

Знову літо повернулось-
А любові не вернеш.
Для мене вічним буде в серці
Те літо, що не мало меж.

Прийшла гарна, інша осінь
Знов не можеш ти прийти.
В цьому падолисті жвавім
Мені увижаєшся ти.
05.10.22.

4. Меланхолія

За вікном — сіро, осінньо
Немов забрав хто кольори.
Мої думки дресскодно сірі,
Ідуть, хоч ти і не зови.

Моя душа теж немов сіра,
Сірим стало все життя.
Немає сили прагнуть миру,
Уже не видно рідний стяг.

Вже все написане, сказано.
І, може, вже немає слів.
Хоч тікаю невблаганно
Від сірих днів до сірих снів.

Всі ми сірі менш чи більш
Зачинені у барви двері.
І я виводжу на папері
Цей сіро — осінній вірш.
06.10.24.

5. Родина

Затишок родинного тепла —
Це сімейне і найбільше диво.
З додаванням щастя і добра —
Надихає на створення дива.

Родина зігріє і захистить,
Вона — сенс життя мого,
Вона у труднощах ні на мить
Не відпустить і триматиме довго.

Сміх, радість, щастя і тепло.
Родина— це те, що не пройде із часом
Розділить вона і горе і добро.
Життя в родині — мед і масло.

Натхнення, підтримка, і, якщо треба,
Розмови. Потрібна у будь яку днину.
Родина— найважливіша потреба!
Бережіть і цінують родину!
30.12.24.

6. Новорічні побажання

Мій новий рік —
Це ніби бажання.
Мій новий рік —
Це ніби прохання.

Це можливість жити далі
Не зважаючи ні на що.
Від душі тиснути на педалі
Не чекаючи щоб хтось прийшов.

Новий рік — це як команда
"Тільки руш, ніколи стоп!"
І, зізнаюся вам, правда
Готова жити я нон-стоп.

Нехай хтось скаже, за спиною.
Мо, хтось полюбе й обійме.
Та ніщо не збавить настрою.
Хтось зрозуміє, а хтось не прийме.
31.12.24.

7.Таємниця доль сплетінь.

Вона вже 100 років як дана.
Вона звична, як височінь.
Але досі не розгадана-
Таємниця доль сплетінь.

Долі, що сплелись в єдине,
Ті, що згоріли до тла.
Ті, що десь майоріли
Ті, в яких мета одна.

Долі, що хотіли жити
Долі, що хотіли йти.
Що не вмiли душею кривити-
Мріяли розгадку віднайти.

Долі, що хочуть літати
Осідлати височінь.
Й ті, що мають розгадати
Таємницю доль сплетінь

Затишок, тиша і вечір.
Небо, зорі, височінь.
Буря, вітер, дощ і смерчі.
Таємниця доль сплетінь.
21.01.25.

8. Хвилини чекання, важкі, мов свинець.

Хвилини чекання, важкі мов свинець.
Години мовчання, весь час — нанівець.

Хвилини турботи, ніжної, як пух.
Секунди любові, коли забива дух.

Тижні, як у раю, сонце зійшло.
Мить— і страждання, кохання пішло.
Місяці всі у сумі, очі, повні сліз.
Години— спогади, луг, верболіз.

Момент, коли усмішка на вустах розцвіла.
Століття в душі, де точилася війна.
Іскра надії спалахує знов.
Що буде ще щастя і буде любов.

Хвилини одчаю, відкриття очей.
Розчарувань і слізних ночей.
І вмерла надія, пішли почуття.
І темрява стала, померло життя.
03.04.25.

9. По очах пробігли сльози.

По очах пробігли сльози-
Перші сльози самоти
І це чергове ридання
Знову не почувеш ти.

Ти зустрінеш і спитаєш-
Чи сумна чи лиш спокійна
Лиш у моїй душі ти знайдеш
Завжди відкрита була я.

Але дивись ти не очима
Побачити складно стан душі
Темними, чорними ночима
Ночами серця і самоти.
29.04.25

10. Монолог сучасного світу.

Всі незабутні імена стають забуті.
Усі пояси клімату зазнають змін.
Дерева, посаджені в честь миру,
Молоді й не переживуть перших змін.

Люди, що вчора обіймались
Сьогодні люті від зла.
Завтра вони знову помиряться
Післязавтра в них знову зима...

Нескінченність безладного хаосу,
Дбайливо прикритий брехливим порядком.
Люди є з маскою бридкого пафосу,
Відкидають. Людей з любов'ю без жарту.

Коло нескінченне, рух вже початок
Усі організації слабкі та малі.
Матері не мають любові до дитяти.
Людина вбиває свій власний світ.

Сум не здивує вже ніколи нікого,
Сльози, зітхання — частина життя,
Що іде в прірву, іде невблаганно
У прірву біжу за ним і я.
28.05.2025.

11. Любов...

Я ніяк від тебе не приховую любові.
Можливо, не зможу тебе розлютити.
Як зрозуміти, чому колискова
Твоя не присипає, а будить?
15.04.25

12. Інсайт

Знаєш, очі пристосовані до сліз
Значить, людина адаптована до горя.
Як до вітрів звик наш верболіз.
І як звично до ураганів море.
02.07.25

13. Бувай, дитинство!

Тук-тук, тук-тук — стукає літо,
Проситься у світ нашого дитинства.
Останні дні весни радістю оповиті
Кожний— як разок гарного намиста.

Нас ділись в школі, двері одчиняйте!
Досить конспектів нам і теорем.
Ми прийдемо у вересні —запам'ятайте
Нас ще дітьми — без турбот і проблем.

Наступного року вже буде складніше
Згадати це літо вранішніх трав.
Тож поки ми над усіх вільніше —
Будемо літати високо, як птах.

Ми вас не забули, ми вас пам'ятаєм
Й усіх разом, і кожного зокрема.
Завдяки вам ми вже більше знаєм.
А зараз — відлітати нам пора!
02.07.25.

14. Вечір

Хмара темна, вечірнє небо,
Місяць сходить золотий.
Відкинь турботи і потреби,
Бо тут лиш тиша і спокій.

Волога трава і сизий туман
Літають кажани і тьохка соловейко.
Може, це правда, може, обман.
Знають усі і не знає ніхто.
08.07.25

15. Щастя

Щастя — це друзів слова дорогоцінні.
Щастя — це тепло і затишок родини.
Щастя — це кохання миті неоціненні,
Щастя...Це особливість людини.
06.10.25.

16. Мені так набридло бути самотньою.

Мені так набридло бути самотньою
Бо в цьому світі війн і чвар,
Так важко іноді лишатись бадьорою...
Тут є десь живильний відвар?
Мабуть, час уже знімати маски.
Зізнаюсь, не в кайф бути білою вороною.
Забирають всі сили дурні ці відмазки.
Щоб не сміялись, обійшли стороною.
І вже багато накипіло, багато.
Серце розбилось на маленькі шматки.
Потім вилікував мене час, воно зцілилось
А потім розбилося знов на друзки.
О, чому я не камінь, не тверда я криця?
Чому я не вітер, не вечір, не ранок?
Це ж треба було людиною народитися!
Я навіть не хмарка і не світанок.
Була б я камінням — було б ще каміння.
У вітру — птахи, у вечора — квіти
У ранку — роса, у хмарки — видіння...
А у мене хто є ? Та тільки ж ти.
19.12.2025.

17. На відстані

А що, як буде нам самотньо?
А що, як буде важко нам?
Залишиш мене на одинці?
На поталу всім вітрам?
А що, як буде нам самотньо?
Прийдеш, згадаєш ти, чи ні?
Будеш ти, чи просто лишиш
Мене саму на чужині?
Не зна ніхто, чи нам судилось
Бути разом лиш сьогодні.
Ти скажи — ти ж не кинеш
Тоді, як буде нам самотньо?
20.02.26

18. Стежка

Усі йдемо стежкою життя-
Що в горизонті тихо канула.
А на очах— то не сльоза
То сніжинка, що розтанула.

Прийдеш до нас неминуче життя
Горизонт і стежка, що в ньому канула.
Себе питаю — це сльоза?
Чи сніжинка, що розтанула?

Яка ж загадкова стежка оця
Життя й горизонт, куди вона канула.
Але тепер це вже сльоза,
А не сніжинка, що розтанула.
26.02.2026.

19. О.К.

Я питаю — ти як? А ти скажеш — окей.

І, повір, цього досить у світі суперечливих людей.
Досить твого — ти як? І мого — теж окей.
Бо це — щирість у світі фальшивок-людей.
Бо це захист на випадки
Коли не окей
Коли зачіпає світ
Недолугих людей
Знати що завтра спитаєш,
а я скажу окей.
І ми будемо аномаліями у світі серед нелюдських людей.
І необхідно як повітря мені твоє окей.
Щоб вижити у світі дивних людей